

MIHAIL SEBASTIAN

Accidentul

Editura MondoRo
București

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
SEBASTIAN, MIHAIL

Accidentul / Mihail Sebastian. - București :
MondoRo, 2013
ISBN 978-606-8395-40-1

821.135.1-31

Coperta: Daniel Tuțunel

Departament Difuzare
tel. 021-211.25.00
mail: comenzi@gramar.ro

www.gramar.ro

Ediția de față reproduce textul M. Sebastian, *Accidentul*, Editura pentru literatură, 1968. Textul a fost adaptat la scrierea curentă.

1

Nu-și dădea seama cât timp trecuse. Câteva secunde? Câteva lungi minute?

Nu simțea nimic. Auzea în jurul ei voci, pași, chemări, dar totul surd și cenușiu, ca un fel de pastă sonoră, din care numai uneori se distingea cu subită claritate un clopot de tramvai sau un strigăt, pentru ca imediat să reentre în aceeași rumoare stinsă.

„Vasăzică, un accident”, gândi ea foarte calm, aproape cu indiferență.

Gândul nu-i deștepta nicio alarmă, nicio grabă. Avea foarte vag impresia că trebuie să fie pe jos, lângă trotuar, cu capul în zăpadă, dar nu încercă nicio mișcare.

Îi trecu prin minte o întrebare stupidă, fără sens: „Cât să fie ceasul?

Se încordă să audă tic-tacul ceasornicului de mână, dar nu-l auzi. „S-o fi spart”. Pe urmă, într-un efort de atenție, răsfrântă parcă în ea însăși, observă că de fapt nu aude nimic din propria ei ființă: nici pulsul, nici inima, nici respirația.

„Am stat, reflectă ea, am stat ca un ceasornic”. Și i se păru că surâde, dar nu-și simțea buzele, pe care căuta inutil să le contureze undeva în acest lucru familiar și totuși pierdut, care era corpul ei insensibil.

Își aminti atunci brusc momentul căderii, atât de brusc, încât avu impresia că din nou cade, și auzi încă o dată zgometul scurt, ca al unui resort rupt, pe care-l auzise atunci.

Nu-l reținuse pe moment, dar acum îi revenea cu o precizie absurdă: sunet sec de ligament care se rupe, de arc

ce se rupe, și într-adevăr i se păru că undeva, în intimitatea acestui trup pe care nu-l mai simțea, ceva trebuie să se fi rupt.

Încercă să se vadă pe ea însăși, cu o scurtă privire interioară, și să surprindă, ca pe o placă de radiografie, locul exact al ruperii.

Clavicula? Aorta? Rotula?

Pentru fiecare cuvânt i se părea că trebuie să găsească un răspuns în corpul ei inert, pe care îl asculta din nou silindu-se să-l pătrundă cu auzul până în cele mai depărtate fibre.

„Hotărât, ceva s-a rupt. Dar ce?”

Vocile creșteau și descreșteau pe stradă, în jurul ei, cu răbușniri zgomotoase și îndepărări subite. Veneau până la ea, prin ceată, aburite.

Deodată o străpunse o senzație ascuțită de frig și în același timp își simți genunchiul drept gol în zăpadă, ca și cum el singur din întreg corpul s-ar fi trezit dintr-o profundă anestezie. Ce depărtat, dar ce intens îl simțea! Un moment îl fixă cu gândul și i se păru nespus de straniu acest unic punct sensibil, desprins din leșin ca o mică insulă vie.

Pe urmă, ca un val de sânge, frigul urcă mai sus de genunchi și se răspânde cu o fină rețea tactilă pe pulpă, chemând la viață noi regiuni de epidermă. Zăpada era pufoasă, mângâietoare și avea o moliciune de așternut rece. Își afundă cu oarecare lene piciorul drept în această zăpadă și îl simțe pe de-a-neregul gol, cu ciorapul căzut până la gleznă.

În aceeași clipă avu fulgerător senzația rupturii de adineauri. Gândul, care până acum ezitase, merse de astă dată exact spre mica piesă anatomică ruptă: jartiera.

Eliberat, resortul ei metalic se imprima și pe pulpă, ca un mic sigiliu rotund.

„Trebuie să fiu pe jumătate goală”, gândi ea fără să se alarmeze. Ridică abia atunci capul, și în același timp vocile se limpeziră, ca ieșite brusc din ceată.

— Criminali, striga un domn bătrân, sufocat de violentă, la un vatman, care tăcea încurcat. Criminali. Nu vă uitați nici înainte, nici înapoi, dați buzna peste călători, peste dame, peste copii...

Vinovatul încercă să schițeze un gest de explicație.

— Păi dacă dumneaei coboară...

— Ei și ce dacă coboară? Adică n-are voie?

— N-are voie, că aici nu e stație... zise altcineva, cu o voce indiferentă.

De jos, ea încearcă să-l vadă pe cel care vorbise, dar nu distinse în întuneric decât o privire fără curiozitate.

— Sigur că nu e stație... relua vatmanul, puțin încurajat.

Domnul bătrân, indignat, nu voia să cedeze.

— Foarte rău că nu e. Să fie. Că de-aia plătim noi. Bani știți să ne luăți, dar stații nu vă dă mâna să faceți. Criminali, bandiți... V-ați îmbogățit pe punga noastră.

Ea simțe un zâmbet care flutura în întuneric și, fără să ridice bine capul pentru a-l privi în față, avu certitudinea că e zâmbetul vocii indiferente de adineauri.

— ...da, bine ne faceți, aşa ne trebuie, că suntem proști și nu reacționăm...

Era stupid, desigur, dar își dădea seama că, trântită acolo, în zăpadă, ea nu asculta vocea stridentă a bătrânlui indignat, ci urmărea tăcerea depărtată a celuilalt.

— ...da, domnilor, nu reacționăm. Ia să chemăm noi agentul și să-i trântim un proces-verbal, mă-nțelegi...

În sfârșit, auzi din nou vocea celuilalt, aceeași voce puțin surdă, puțin leneșă. Vorbea probabil cu vatmanul.

— Vezi-ți de drum, băiatule. Urcă-te în vagon și dă-i drumul.

— Sigur. Să-și vadă de drum, și pe dumneaei s-o lase aici, moartă, în zăpadă.

Toate privirile se îndreptară din nou spre ea. În toiul discuției fusese uitată, dar acum redeveni personajul principal al scenei.

Se simți ridicolă, trântită cum era – cine știe de când? – în plină stradă, într-un grup de trecători curioși. Ar fi vrut să se ridice, dar singură știa bine că nu va putea.

Aruncă o privire circulară, căutând parcă o figură cunoscută printre acele fețe cenușii, și se opri la bărbatul a cărei voce leneșă o reținuse. Îl recunoște după privirea lui indiferentă, care-i semăna foarte bine cu vocea ei.

— Decât să te cerți, mai bine m-ai ajuta să mă ridic.

Omul nu păru deloc surprins. Făcu fără grabă un pas spre ea, îngenunche cu oarecare întârziere, și trecu o mână pe sub brațul drept și o ridică fără prea mare îndemânare, dar cu o mișcare fermă.

Ea nu-și putu opri un mic strigăt de durere, când, pentru ca să se ridice, se lăsa cu toată greutatea pe piciorul drept.

— Doare?

— Nu știu, O să văd mai târziu.

„Și acum ce să fac?” Cercul curioșilor se strânse și mai tare în jurul ei. Pălăria îi cădea pe ceafă, ciorapul drept îi

atârna de-a lungul piciorului, mantoul era plin de zăpadă, mănușile erau ude...

Îi păru rău că se ridicase: fusese mult mai comod jos, în zăpadă. Un moment o ispiță gândul absurd de a se trânti la loc, ceea ce o făcu să surădă și să-și recapete puțin calmul. „Trebuie să scap de ăsta”, își zise ea, înfruntând cu bravură curiozitatea grupului.

Se întoarse din nou spre omul ei, care și el părea puțin stânjenit de spectacol.

— Nu vrei să faci cu mine câțiva pași?

Propunerea părea că-l plăcăsește. Ea se grăbi să-l liniștească:

— Numai câțiva, până la o mașină.

Nu așteptă răspunsul, și luă brațul și porni lângă el, călcând cu băgare de seamă, ca să nu redeștepte durerea de adineauri.

Nu se vedea nicio mașină, nicio trăsură. Tânărul domn nu se silea deloc să-și ascundă plăcileală. Tăcea cu încăpățânare, absent.

L-ar fi lăsat bucuroasă și și-ar fi continuat singură drumul, dar nu avea încredere în piciorul ei drept. De două ori încercase să calce puțin mai apăsat, și durerea o străpunse de la gleznă, ca o lamă.

„E prost-crescut, dar am nevoie de el”. Îl luă și mai bine de braț, ca și cum ar fi vrut să-i arate că nu se lasă intimidată de proasta lui creștere și că nu renunță.

Mergea puțin în urma lui, căci nu îndrăznea să-i spună că face pașii prea mari. Îl putea privi pieziș, din profil, fără ca el să observe. Un tip șters, cu trăsături nesigure, Tânăr

parcă, dar fără vârstă precisă, blond parcă, dar fără culoare certă. „Parcă l-am mai văzut undeva”.

E înalt? E scund? N-ar fi putut spune. În paltonul acela părea înalt, un palton gri, cu buzunare mari, în care mâinile se înfundau cu un aer de securitate.

Continua să tacă, o tăcere de drum lung, închisă, rezistentă, fără expresie.

„Parcă ar fi singur. Parcă n-aș fi lângă el. Parcă ar fi uitat că sunt lângă el. Și dacă într-adevăr a uitat? Dacă se va trezi cu mine de braț și mă va întreba ce cauți aici, atârnată de brațul lui?”

Se hotărî să rupă tăcerea.

— Nu înțeleg cum s-a întâmplat. Am alunecat, se vede, de pe treapta tramvaiului. Voi am să cobor.

— Din mers?

Se miră auzindu-i glasul. Credea că n-o audе, că nu-i va răspunde. Surpriza o însuflețи.

— Da, din mers. Totdeauna cobor din mers. Nici nu se poate altfel. Eu locuiesc aici aproape, pe Boulevardul Dacia, și tramvaiul 16 nu oprește decât ori la Donici, ori la Vasile Lascăr. E prea departe. De astă cobor la cotitură, unde tramvaiul o ia pe Orientului. Nu numai eu. Toată lumea care stă în apropiere. Și nu se întâmplă nimic. Numai astăzi... Nu știu cum s-a întâmplat...

Treceau tocmai sub lumina unui felinar. În bătaia luminii, figura lui i se păru din nou absentă.

„Ce tip urâcios!” Totuși, îndrăzni să se opreasă.

— Nu te supăra. Vreau să-mi ridic ciorapul. Am înghețat de tot.

Se apleca, dar abia acum băgă de seamă că sângerează: genunchiul drept era roșu, iar rmai jos spre

gleznă, unde se zgâriase probabil mai tare, ciorapul se lipise de rana cu sânge înghețat.

— E grav?

— Nu știu. Deocamdată nu mă doare. Ar trebui să trec pe la o farmacie, Vrei?

El nu răspunse, dar o luă de braț și o întrebă din ochi: „Unde?”

— Nu e departe. Uite, pe trotuarul celălalt.

Trecuă drumul. De departe, ea avu oarecare greutate să se recunoască în oglinziele farmaciei, la dreapta acestui domn, care i se părea și mai străin în imaginea depărtată din oglindă. Când se apropi, surâse cu compasiune propriei ei figuri. „Deplorabilă sunt, săracă de mine!” Își scoase cu un gest scurt pălăria și rămase cu ea în mâna, consternată.

— Nu pot să intru în halul ăsta. Farmacista mă cunoaște, o să mă întrebe, va trebui să-i explic... Nu vrei dumneata?

El acceptă fără entuziasm, cu o aprobare încruntată din sprâncene.

— Ce-ți trebuie?

— Puțină tintetură de iod și... știu eu? Puțină apă oxigenată.

Voi să deschidă poșeta, ca să-i dea bani, dar el, fără să aștepte, împinse ușa farmaciei și intră.

De afară, ea îl urmări prin geamul vitrinei cum intră, cum se descoperă, cum spune bună seara, cum se apropii de farmacista în halat alb. I se păru curios să-l vadă deschizând gura și rostind cuvintele pe care ea nu le auzea. Ciudată voce are! Puțin acoperită, puțin stinsă, și totuși

având un accent aspru. Farmacistă turma tinctura de iod în sticlă.

De ce durează aşa mult? Trebuie să fie înăuntru o căldură dulce de seră. Balanțele de metal stau nemîșcate. Lichide grele, somnoroase, dorm în rafturi, în sticle solemne de cristal.

Farmacistă îl întrebă ceva și el răspunse cu destulă voie bună. E mai vorbăret înăuntru, la căldură, decât afară, în frig. Dacă l-ar lăsa? Dacă s-ar duce acum, fără să-l mai aștepte? Ce cap uimit ar face nemaigăsind-o, dar și ce sentiment de ușurare ar avea, impertinentul!

Genunchiul începu să o doară. Mai mult s-o întepe decât s-o doară. Se mai gândi o dată la căldura bună de dincolo de vitrină și închise ochii. I se părea că aluneca într-un fel de somn...

— Am stat prea mult?

Era vocea lui. Aceeași voce nesigură, care nu apasă pe cuvinte și-ți face impresia că trecea pe lângă ele din neatenție. Nu-i răspunse și nu deschise ochii.

— Ti-e rău?

— Nu, nu mi-e rău. Dar aș vrea să ajung acasă. Am înghețat.

— Spuneai că nu e departe...

— Fii liniștit: nu e. Mai avem douăzeci de pași și ai scăpat.

Nu aștepta nicio protestare politicoasă din partea lui. Îl luă de braț, decisă să nu-i mai vorbească și nerăbdătoare să poată în sfârșit rămâne singură. Se silea să facă și ea pașii cât mai mari, deși piciorul drept o durea mereu.

Pentru prima oară de când i se întâmplase accidentul astă stupid ar fi vrut să plângă.

Se opri în sfârșit în fața unei case cu multe etaje, se rezemă de portalul de sticlă și îi întinse mâna...

— Aici. Acum, te poți duce. Îți mulțumesc.

El îi strânse mâna o clipă, fără să i-o rețină, și pe urmă duse degetul la pălărie, schițând vag o jumătate de salut.

Ar fi vrut să-i spună: „Ești cel mai urâcios om din lume”, dar era prea obosită ca să-i spună ceva. Îl lăsă acolo, în fața casei, și intră în holul luminos, unde o primi un val de căldură moleșitoare.

...Era singură în ascensor. Apăsa pe butonul ultimului etaj, al șaselea, și apoi căzu pe banchetă cu un suspin de salvare. Își promisese să plângă din toată inima când va ajunge sus, în camera ei. Simțea că nimic nu i-ar fi putut face mai bine: un plâns bun și pe urmă o baie fierbinte.

Undeva între două etaje, ascensorul se opri cu o scurtă zguduitură. Crezuse întâi că a ajuns, dar își dădu seama că de fapt a rămas suspendată în drum.

„E ziua accidentelor”, încercă să glumească în gând. Sună lung pe butonul de alarmă.

Își aduse aminte că vara trecută cucoana bătrână de la etajul al treilea rămăsese o dimineață închisă în ascensor, între două etaje. Gândul o îngrozi. Apăsa din nou, cu o tresărire de panică, lung, nervos, răstărit, pe butonul roșu. Era în tot imobilul o tacere adâncă: numai undeva, departe, slab ca o chemare din altă lume, soneria de alarmă suna fără răspuns.

Nu mai putea să reziste lacrimilor. Se privea în oglinda dreptunghiulară din ascensor și i se făcu milă de starea în care se afla, ciufulită, ruptă, murdară, înghețată.